

Lukáš 7, 11-17: Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci a veliký zástup lidí. Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, oslavovali Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“ A tato zvěst se o něm rozšířila po celém Judsku a po všem okolí.

Dnešní evangelijní příběh je hlavně o lítosti.

Byla by z něj parádní divadelní nebo filmová scéna.

Máme tu kulisy, malé městečko s krásným výhledem jménem Naim.

Hned dva hlavní hrdiny, Ježíše a mrtvého chlapce. O chlapci, toho moc nevíme, jen to že byl vrácen do života, do rozhovoru. Je takový návrat vůbec možný? Občas slyšíme o zázračných uzdraveních nebo o tom, že se někdo probudí z klinické smrti. Ale v dnešním příběhu jde o něco jiného.

K Ježíšovi se dostaneme v druhé půlce kázání.

Pak je tu vedlejší postava pozůstalá vdova. Která je v opravdu beznadějně situaci: zemřelo jí jediné dítě. Ve starém Orientu měla vdova velmi špatné společenské postavení, živitelem rodiny byl muž, takže se neměla jak zaopatřit. Jedinou její nadějí byly děti, které jednou dospějí a můžou jí živit... O tuto naději právě vdova přišla.

Dále tu máme sbor dvanácti učedníků, ten mlčí. Publikum v podobě zástupu, který jde s Ježíšem. Tento zástup právě zažil to, že Ježíš pouhým slovem uzdravil setníkova sluhu, teď očekává další senzaci. Je tu i orchestr – veliký plačící zástup, nic neočekává, jen se chce v klidu rozloučit se zemřelým.

A důležitá rekvizita – umrlčí máry, když se jich Ježíš dotkne, stane se podle židovských předpisů nečistým.

Je tu i dokonale tragická zápleтка – smrt jediného dítěte. A šťastný konec.

Vlastně není tak úplně jasné, čím ten příběh bude. Tragédií, komedií nebo fraškou? Židé znají jeden hodně podobný příběh, vypráví se o proroku Eliášovi, jenže co je na něm pravdy?

Někdo si možná řekne, je to hloupost, povídačka pro děti. Nebuďte pověřiví, nevěřte na zázraky, nechte modlení. Společně vybudujeme lepší svět. Nastal čas revoluce! Ale takoví obyčejně nakonec, pro dobrou věc, vyrobí ještě více vdov, vdovců a sirotků.

Jiného napadne: Jaký to má smysl? Jedné vdově pomohl, ale tisíce dalších zůstaly. Nač to divadlo. Chyba je v systému a ten my stejně nezměníme, i když jsme samozřejmě proti. A tak pro jistotu nedělají nic.

Je tu i třetí možnost. Zázraky sice dělat neumíme, ale můžeme se alespoň snažit pomoci co nejvíce lidem. Rodičům děti nevrátíme, ale alespoň se je pokusíme utěšit.

Ale tahle hra není o nás.

Je o Ježíšovi, o jeho lítosti, o tom, jak k nám přichází, co dělá. O tom, že se v něm Bůh sklání k nám lidem. O tom, že Ježíš zvítězil nad smrtí, ne jen na chvíli, ale jednou pro vždy.

Ježíš se nevyhýbá lidskému smutku a bídě. Mohl by ten smuteční průvod klidně obejít. Je obdivován. To by mu mohlo stačit. On ale bere vážně lidskou nouzi, záměrně se s ní konfrontuje. Je mu líto plačící ženy.

Nepřišel kvůli naléhání vdovy, ani proto, že by vdova věřila v zázrak, nikdo se ho o nic neprosil. Vdova už se neupíná k žádné naději, je oddána beznaději. Je pohroužená spíš do temnoty, než aby vyhlížela světlo. Cítí se Bohem opuštěná. Ježíš **přichází sám od sebe**. Na základě svého slitování, vlastní solidarity.

Když se řekne „smrt“ většinou myslíme na fyzický odchod ze života. Na biologickou smrt. Víme ale ještě o jiných dimenzích smrti.

Smrt - to je duchovní mocnost, která neblaze působí na život lidí, která zanechává stopy i na nás, živých. A Pán Ježíš nepřišel pro to, aby nám prodloužil dny našeho pozemského putování. On vstoupil do tohoto světa, aby nás vysvobodil z odloučenosti od Boha. Dává nám pravý život - život v blízkosti Boží.

Když Ježíš vzkřísí toho chlapce, tak se chlapec posadí a začne mluvit. Ježíš jej vrátí jeho matce. Ten příběh v sobě nese i mezilidskou rovinu. Ježíš umožní

dvěma lidem, aby spolu zase mluvili, aby spolu zase žili. Ježíš obnovuje jejich vzájemný vztah. Jen se zamysleme: co rodin mezi sebou vede žabomyší války? Kolik příbuzných, nejbližších lidí je mezi sebou rozhádáno, znepřáteleno! Co příbuzných a blízkých lidí spolu nemluví, nestýká se, jeden pro druhého jako by byli mrtví! I proto Kristus přišel: aby zkvalitnil naše mezilidské vztahy. Aby je oživil, jsou-li na mrtvém bodě. On přišel, aby sblížil vzdálené. On přišel i kvůli tomu, aby spolu opět lidé začali mluvit a jeden pro druhého žít.

Milí bratři, milé sestry, Ježíš je dárcem skutečného života. To prokázal tehdy v městečku Naim. Tím mocněji to však potvrdil, když za nás, duchovně umírající, sám zemřel. Tenkrát naimský klučina nemusel být uložen do hrobu. Ale Ježíš zemřel a byl pohřben za branou Jeruzaléma. Tehdy se vrátil jednorozený syn své matce. Ale Ježíš, jednorozený boží Syn, zemřel v opuštění – namísto nás všech. Kristus je vítězem nad smrtí. Nejen kvůli tomu, jaké zázraky činil, ale čím vším namísto nás sám prošel. Skutečně zemřel a skutečně byl Bohem vzkříšen. A právě toto jeho vítězství nad smrtí nám umožňuje pravý život. Pravý život s Bohem i našimi blízkými.

Amen